

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi A. Sp. z o.o. w W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
akt VII AGa 1154/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 listopada 2025 r.

oddala skargę.

Paweł Księżak Joanna Lemańska Maria Szczepaniec
M.L.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 sierpnia 2025 r. (data stempla pocztowego)
A. sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: „skarżąca”) reprezentowana przez prokurenta adw. T.M.
wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu
sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Spółka wniosła o:

1. stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. VII AGa 1154/24
Sądu Apelacyjnego w Warszawie;

2. przyznanie od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącej sumy pieniężnej w kwocie 3 000 zł tytułem odszkodowania za przewlekłość postępowania;
3. przyznanie skarżącej kosztów postępowania 200 zł i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym wedle norm przypisanych.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że apelacja złożona w sprawie wpłynęła do Sądu dnia 10 października 2024 r. Zdaniem skarżącej Sąd poza rozpatrzeniem wniosku o zwolnienie od kosztów nie podejmował żadnych czynności.

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 24 lipca 2025 r., VII AGa 1154/24 odrzucił apelację.

Pismem z dnia 20 listopada 2025 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie działając jako przedstawiciel Skarbu Państwa zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t. j. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do

załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Artykuł 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania doprecyzowuje, że przy badaniu tego, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

Skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Oznacza to, że niedopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, które zostało już prawomocnie zakończone. W przedmiotowej sprawie postanowienie o odrzuceniu apelacji nie było prawomocne w dniu wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, co czyni skargę dopuszczalną.

Ustawa o skardze na przewlekłość postępowania nie określa wyraźnie, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można mówić z reguły w przypadku beczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; 19 października 2017 r., III SPP 42/17; 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18, 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18, 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym stwierdza, że całościowa ocena analizowanego postępowania nie pozwala na przyjęcie, że jest ono prowadzone przewlekłe.

Akta sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 30 października 2024 r. wraz z apelacją. Tego samego dnia wpisano sprawę do repertorium AGa. Dnia 18 listopada 2024 r. akta sprawy wypożyczono Sądowi Najwyższemu. Akta zostały zwrócone 17 marca 2025 r. po rozpoznaniu wniosku skarżącej o zbadanie spełnienia przez Sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie X.Y. wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie XVII AmE 152/22. Zarządzeniem z dnia 17 marca 2025 r.

przeprowadzono kontrolę formalną apelacji i wezwano pełnomocnika skarżącej do usunięcia braków formalnych apelacji. Skarżąca złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieniem z 23 kwietnia 2025 r. referendarz sądowy zarządził dochodzenie w celu ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego spółki wzywając do złożenia stosownych dokumentów. Postanowieniem z dnia 28 maja 2025 r. oddalono wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Skarżąca nie uzupełniła braków fiskalnych apelacji. Zarządzeniem z dnia 26 czerwca 2025 r. skierowano sprawę celem wylosowania sędziego referenta. Dnia 4 lipca 2025 r. wylosowano skład sądu o czym zawiadomiono strony. Postanowieniem z dnia 24 lipca 2025 r. odrzucono apelację. Pismem z dnia 12 sierpnia 2025 r. skarżąca złożyła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji. Pismem z tego samego dnia złożono skargę na przewlekłość postępowania. Pomiędzy wpłynięciem akt wraz z apelacją do Sądu Apelacyjnego w Warszawie (tj. 30 października 2024 r.) i wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania (12 sierpnia 2025 r.) upłynęło 10 miesięcy, z czego przez 4 miesiące akta były wypożyczone innemu sądowi. W międzyczasie Sąd Okręgowy w Warszawie wielokrotnie podejmował czynności mające na celu rozpoznanie sprawy i wydał postanowienie o odrzuceniu apelacji. Nie sposób więc uznać, że postępowanie to było prowadzone przewlekłe.

Na marginesie Sąd Najwyższy wskazuje, że celem przedmiotowej skargi jest eliminowanie i zapobieganie przewlekłości poprzez dyscyplinowanie sądu orzekającego do podejmowania czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. W ocenianej sprawie wydane zostało orzeczenie kończące postępowanie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji postanowienia.

Paweł Księżak Joanna Lemańska Maria Szczepaniec

M.L.

[a.]